

Arrest

nr. 59 997 van 19 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in het dorp Samashki in Tsjetsjenië.

Uw broers, G. B. (...) en I. B. (...), waren actief als strijders tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. G. (...) kwam om in 1996. In augustus 2003 werd uw broer I. (...) in Ingoesjetië opgepakt op verdenking van terroristische activiteiten. Na een maand werd hij echter vrijgelaten. I. (...) dook nadien onder. Sindsdien hebt u hem niet meer gehoord. U werd echter gewaarschuwd dat u zelf ook gevaar liep om gearresteerd te worden. In september 2003 vluchtte u uit Tsjetsjenië.

Op 29 oktober 2003 vroeg u voor een eerste maal asiel in Duitsland. U gebruikte hierbij de alias M. G. (...). U werd in Duitsland gehoord in het kader van de asielprocedure, waarbij u een verzonnen asielrelaas vertelde. U beweert dat u een valse naam en een vals asielrelaas gebruikte omdat u bang was dat u anders naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd. Op 27 januari 2004 werd uw asielaanvraag in Duitsland geweigerd. Op 21 juni 2006 vroeg u voor een eerste maal asiel in België. U gebruikte hierbij uw echte naam, M. B. (...). Op 17 juli 2006 ontving u een beslissing 26 quater. Op 14 december 2006 vroeg u voor een tweede keer asiel in België. U gebruikte hierbij de alias R. M. (...). Op 12 januari 2007 ontving u een beslissing 26 quater. Op 10 mei 2007 vroeg u voor een tweede keer asiel in Duitsland. U gebruikte hierbij uw echte naam, M. B. (...). U werd voor een tweede maal gehoord, waarbij u deze keer wél vertelde dat de activiteiten van uw broer I. (...) aan de basis van uw vlucht lagen, maar waarbij u opnieuw loog over de vervolgingsfeiten die u zelf zou hebben meegemaakt. Op 22 mei 2007 werd uw asielaanvraag in Duitsland geweigerd.

Op 24 mei 2007 werd u vanuit Duitsland gedeporteerd naar de Russische Federatie. Bij uw aankomst op de luchthaven van Moskou werd u aangehouden door de Russische autoriteiten. U werd ondervraagd over uw verblijf in Europa. Na een tijd ontdekte men uw werkelijke identiteit. U werd vervolgens voor een periode van één maand vastgehouden in een transit- of deportatiecentrum. U werd enkele keren op een 'normale' manier ondervraagd, zonder te worden mishandeld. In juli 2007 werd u vrijgelaten uit het deportatiecentrum in Moskou en reisde u terug naar Tsjetsjenië. U ging opnieuw in het dorp Samashki wonen. U kreeg ook een nieuw binnenlands paspoort. De eerste maanden na uw terugkeer naar Tsjetsjenië kende u geen problemen.

Op 14 februari 2008 werd u thuis gearresteerd door onbekende geüniformeerde mannen. U stelt dat er in die periode nog andere mensen in de buurt werden opgepakt bij zoekacties van de ordediensten, omdat er enkele weken eerder een aanslag was geweest op een politiekantoor in Achoi-Martan waarbij meerdere agenten om het leven waren gekomen. U werd meegenomen naar het kantoor van de Zesde Afdeling van de ROVD in Urus-Martan. Tijdens uw gevangenschap werd u ondervraagd over uw broer en werd u ook ernstig gefolterd. Na 6 of 7 dagen werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating moest u 2 weken worden opgenomen in het ziekenhuis van Samashki. Op 24 mei 2008 werd u opnieuw thuis gearresteerd door onbekende geüniformeerde mannen. U werd meegenomen naar een politiekantoor in Urus-Martan. U werd opnieuw ondervraagd over uw broer en gefolterd. Na 9 of 10 dagen werd u vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd u meegedeeld dat u zich twee maal per week zou moeten aanmelden bij de wijkagent. Na enkele maanden zei de wijkagent, die u goed kende, dat deze maatregel niet meer nodig was.

In de periode van juni 2008 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië in augustus 2009 kende u geen problemen meer. Hoewel u vreesde voor uw leven, liet uw financiële situatie niet toe om te vluchten. U bleef in het dorp Samashki wonen. In de zomer van 2008 trad u religieus in het huwelijk met uw vrouw, Z. A. (...) (O.V. 5.930.308). Op 23 juli 2009 verkregen u en uw echtgenote een internationaal paspoort. Op 29 juli 2009 liet u uw huwelijk officieel registreren. Op 3 augustus reisden u en uw vrouw met de trein vanuit Grozny naar Polen. Op 6 augustus 2009 vroeg u asiel in Polen, maar u vertrok uit Polen alvorens een beslissing te ontvangen. Op 13 augustus 2009 vroeg u voor een derde maal asiel in België. In België beviel uw vrouw van een zoon, K. B. (...). Op 2 februari 2010 ontving u een beslissing 26 quater. Op 5 mei 2010 vroeg u asiel in Oostenrijk. Uw asielaanvraag in Oostenrijk werd echter verworpen. België en Oostenrijk sloten een overnameakkoord, waarbij België zich ertoe verbond om uw asielaanvraag alsnog te behandelen. Op 6 juli 2010 vroeg u opnieuw asiel aan in België.

In België vernam u dat u nog steeds gezocht wordt in Tsjetsjenië. Uw vriend en buurman vertelde u dat er politieagenten vragen over u waren komen stellen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u sinds 2003 in verschillende Europese landen asiel hebt gevraagd, waarbij u zich meermaals bediende van een valse identiteit en waarbij u herhaaldelijk een bedrieglijk asielrelaas vertelde.

Zo vroeg u in 2003 asiel in Duitsland onder de alias M. G. (...) en vertelde u een volledig verzonnen asielrelaas (cf. gehoorverslag Duitse asielinstantie 13/12/2003). Gevraagd waarom u in 2003 had gelogen over uw identiteit en uw asielrelaas, antwoordde u dat u bang was dat u gerepatrieerd zou worden indien u uw werkelijke verhaal vertelde (CGVS 24/01/2011, p.3). Nadat uw eerste asielaanvraag in Duitsland was verworpen, vroeg u tot tweemaal toe asiel in België. Bij uw tweede asielaanvraag in België gebruikte u opnieuw een valse identiteit; u vroeg toen asiel onder de naam R. M. (...).

In 2007 vroeg u voor een tweede maal asiel in Duitsland. Gezien uw identiteitsfraude reeds aan het licht was gekomen, gebruikte u deze keer uw echte naam. U kreeg tijdens het tweede gesprek met de Duitse asielinstantie een nieuwe kans om uw problemen in Tsjetsjenië uiteen te zetten. Toen u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u bij uw asielprocedure in Duitsland uw ware verhaal had verteld, antwoordde u dat u de waarheid had gesproken over het lot van uw familie, maar dat u de problemen die u zelf zou hebben meegemaakt had verzonnen (CGVS 24/01/2011, p. 3-4).

Bij nazicht van de verklaringen die u tegenover de Duitse asielinstantie aflegde, kon het Commissariaat-generaal echter vaststellen dat u bij uw derde asielaanvraag in België momenteel een volledig ander verhaal vertelt over het lot van uw familieleden. U vertelde aan de Duitse asielinstantie dat uw beide ouders in 2002 in een Russisch gevangenkamp waren omgekomen. Uw broers G. (...) en I. B. (...), beiden rebellen, waren in 2003 omgebracht door de Russische veiligheidsdiensten. Zelf zou u gearresteerd zijn omwille van medeplichtigheid bij de activiteiten van uw broers. U zou nadien zijn vrijgekocht door uw oom, waarna u vluchtte uit Tsjetsjenië (cf. gehoorverslag Duitse asielinstantie 22/05/2007). Bij uw derde asielaanvraag maakte u echter helemaal geen melding van het feit dat uw ouders in 2002 zouden zijn omgekomen in een Russisch gevangenkamp. Uw zei dat uw moeder was overleden in 1996 en uw vader in 2005. Uw broer G. (...) zou reeds in 1996 zijn overleden. Verder beweert u nu dat uw broer I. (...) momenteel nog leeft en gezocht wordt door de autoriteiten (DVZ vragenlijst; CGVS 02/12/2010 en CGVS 24/01/2011). Dit is dus volledig in tegenspraak met de verklaringen die u in het kader van de Duitse asielprocedure in 2007 aflegde.

Toen u geconfronteerd werd met deze totaal verschillende verhalen over uw familie in Tsjetsjenië, antwoordde u dat u tegenover de Duitse asielinstantie niet alleen had gelogen over uw eigen vervolging, maar dat u ook had gelogen over het lot van uw familieleden. U zei dat u had gelogen omdat u vreesde dat u anders zou gerepatrieerd worden (CGVS 24/01/2011, p. 6-7). Deze uitleg is niet afdoende en bovendien weinig geloofwaardig. Ten eerste moet er gewezen worden op het feit dat u de plicht hebt om de asielinstanties die een onderzoek voeren naar uw problemen de waarheid te vertellen. Ten tweede lijkt het weinig geloofwaardig dat u, nadat uw eerste asielaanvraag in 2003 was afgewezen omwille van een bedrieglijk asielrelaas, in 2007 bij uw tweede asielaanvraag opnieuw zou liegen over uw problemen. Indien u werkelijk vreesde om teruggestuurd te worden naar Tsjetsjenië, lijkt het weinig geloofwaardig dat u in 2007 – toen u een nieuwe kans werd geboden om uw verhaal te vertellen – opnieuw het risico zou genomen hebben om een bedrieglijk relaas te vertellen.

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u bij u diverse asielaanvragen meermaals een valse identiteit gebruikte dat u herhaaldelijk een bedrieglijk asielrelaas vertelde. Deze vaststellingen leggen dan ook al een hypotheek op de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bij uw derde asielaanvraag in België verklaarde u dat u ditmaal wél de waarheid zou vertellen.

U vertelde dat u na uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2007 tweemaal werd gearresteerd door de ordediensten. De Tsjetsjeense autoriteiten zouden u viseren omwille van de rebellenactiviteiten van uw broer, I. B. (...), die momenteel voortvluchtig zou zijn. U vertelde dat ook u daarom zou worden gezocht in Tsjetsjenië. U vreest dat u bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië zou worden gearresteerd en vermoord.

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat ook dit asielrelaas niet geloofwaardig is.

Ten eerste meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag in de periode tussen uw laatste arrestatie in mei 2008 en uw vertrek uit Tsjetsjenië in augustus 2009 niet in overeenstemming is met een beweerd vrees voor vervolging. U stelt dat u in februari 2008 en mei 2008 tweemaal werd gearresteerd door Kadyrovtsi, waarbij u volgens uw verklaringen telkens ernstig werd gefolterd. U beweert dat u sinds deze arrestaties vreesde voor uw leven (CGVS 02/12/2010 en CGVS 24/01/2011). Nochtans moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u na uw laatste arrestatie in mei 2008 nog meer dan een jaar gewoon thuis in het dorp Samashki bleef wonen. In die periode huwde u ook met uw vrouw. Uit het Russisch paspoort dat u voorlegde, blijkt bovendien dat u op 23 juli 2009 een internationaal paspoort verkreeg bij Bureau N°174 van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken).

Uit uw paspoort en uit de huwelijksakte die u voorlegde, blijkt ook dat u uw huwelijk op 29 juli 2009 officieel liet registreren bij de Russische autoriteiten, alvorens op 3 augustus 2009 naar Europa af te reizen. Dit gedrag lijkt echter niet in overeenstemming met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië moeten vrezen voor uw leven. Indien u werkelijk ernstig vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt en indien u werkelijk vreesde om opnieuw geïmigreerd te worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, lijkt het echter helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een reispaspoort aan te vragen. Indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden gearresteerd en vermoord, dan lijkt het immers niet geloofwaardig dat u het onverantwoorde risico zou nemen om de autoriteiten op de hoogte te brengen van uw geplande vlucht door op 23 juli 2009 een reispaspoort aan te vragen. Deze vaststelling ondermijnt de vrees voor vervolging die u beweert te kennen op zeer ernstige wijze.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat u bij herhaling tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden van uw arrestaties in februari en mei 2008. Wat betreft uw eerste arrestatie op 14 februari 2008 verklaarde u aanvankelijk dat u samen met de echtgenote van uw broer thuis was toen gewapende mannen binnenvielen (CGVS 02/12/2008, p. 16). Later verklaarde u echter dat op het moment van de inval enkel u en uw zus thuis waren (CGVS 24/01/2011, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat de echtgenote van uw broer toen wel degelijk aanwezig was (CGVS 24/01/2011, p. 8-9). Dit heft deze tegenstrijdigheid echter niet op. Ook wat betreft uw tweede arrestatie op 24 mei 2008 legde u tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat op het moment van de inval uw zussen thuis waren, gezien zij u toen kwamen verzorgen (CGVS 02/12/2008, p. 18). Later beweerde u echter dat bij uw tweede arrestatie enkel de echtgenote van uw broer en één zus aanwezig waren. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verwees u naar de geheugenproblemen die u zou kennen (CGVS 24/01/2011, p. 11). Wat betreft de tweede arrestatie op 24 mei 2008 kon er bovendien nog een tweede ernstige tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Aanvankelijk vertelde u immers hoe één van uw zussen tijdens deze inval ter plekke een hartaanval kreeg (CGVS 02/12/2008, p. 18). Toen u later werd gevraagd of er tijdens deze inval iets was gebeurd met de aanwezige familieleden, of er hen toen iets was overkomen, antwoordde u ontkennend (CGVS 24/01/2011, p. 10). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor had verteld dat uw zus een hartinfarct had gekregen, terwijl u hier tijdens het tweede gehoor geen gewag van maakte, kon u hier geen aannemelijke verklaring voor bieden (CGVS 24/01/2011, p. 10-11). Tenslotte kon er na een grondige studie van uw verklaringen na de gehoren vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar u bij uw tweede arrestatie werd opgesloten. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen "op een onbekende plaats in Grozny werd vastgehouden" (CGVS vragenlijst, p. 2). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u toen naar een politiekantoor van de 6e Afdeling van de ROVD in Urus-Martan werd gebracht. U vertelde ook dat uw familieleden daar geregeld waren langsgeslagen om uw vrij te krijgen. Bij uw vrijlating uit dat politiekantoor waren uw familieleden daar ook aanwezig (CGVS 24/01/2011, p. 11). Deze twee versies zijn niet verenigbaar. Deze herhaaldelijke en flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Ten derde is het hoogst eigenaardig dat het Commissariaat-generaal, na uitgebreid opzoekwerk door de researchdienst CEDOCA, geen enkele informatie kon terugvinden over een aanslag op een politiekantoor in Achoi-Martan eind januari of begin februari 2008 (cf. 'Antwoorddocument tch2010-078w'). Bij deze aanslag kwamen, volgens uw verklaringen, meerdere agenten om het leven. U verklaarde expliciet dat u werd gearresteerd in het kader van de zoekacties die naar aanleiding van deze aanslag werden gehouden. U zei dat er in deze periode ook nog verschillende andere mensen werd gearresteerd (CGVS 02/12/2010, p. 14-15; CGVS 24/01/2011, p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk dat er over een aanslag, waarbij volgens uw verklaringen 7 politieagenten werden gedood, na uitgebreid opzoekwerk geen enkele informatie werd gevonden. Het lijkt weinig geloofwaardig dat er geen enkele melding zou gemaakt zijn van een aanslag van dergelijke omvang. Gezien u dit incident expliciet koppelt aan uw eigen problemen, u zou immers naar aanleiding van deze aanslag gearresteerd zijn op 14 februari 2008, doet deze vaststelling nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt van de problemen die u in 2008 zou hebben gekend. Nochtans beweerde u dat u na uw eerste arrestatie in februari 2008 in het ziekenhuis in Samashki hebt verbleven. U zou zo ernstig zijn gefolterd dat u gedurende twee weken ter verzorging in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal op 2 december 2010 werd u gewezen op het feit dat u een verslag van uw ziekenhuisopname als bewijs van uw asielrelaas zou kunnen aanbrengen. U zei dat u in Tsjetsjenië wel degelijk over een attest van ziekenhuisopname beschikte (CGVS 02/12/2010, p. 17). Het Commissariaat-generaal gunde u extra tijd om bijkomende documenten voor te leggen

(CGVS 02/12/2010, p. 22). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal kon echter worden vastgesteld dat u dit attest van het ziekenhuis niet hebt aangebracht, terwijl u bijvoorbeeld wel nog andere stukken voorlegde. Gevraagd waarom u het attest van ziekenhuisopname niet voorlegde, antwoordde u dit document verloren was geraakt (CGVS 24/01/2011, p. 3). Deze uitleg is niet afdoende. Zo zouden uw kennissen of familieleden bijvoorbeeld een duplicaat van dit attest bij het ziekenhuis kunnen opvragen. De vaststelling dat u dit document, dat mogelijk het enige tastbare bewijs is van het feit dat u gearresteerd en gemarteld werd, niet hebt voorgelegd, vormt een bijkomende reden om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te betwijfelen.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw bewering als zou u momenteel worden gezocht in Tsjetsjenië niet geloofwaardig is. U beweert dat uw vriend en buurman u na uw vertrek uit Tsjetsjenië per telefoon inlichtte dat de autoriteiten naar uw huis waren gekomen en bij de burens vragen stelden over uw verblijfplaats. Er moet echter opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u zou vernomen hebben dat de autoriteiten in Tsjetsjenië nog naar u op zoek waren. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2010 dat u een maand eerder (dus in juni 2010) van uw vriend en buurman had vernomen dat er Kadyrovtsi naar uw huis waren gekomen en vragen over u hadden gesteld (Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 24 januari 2011 beweerde u echter dat u 5 of 6 maanden na uw vertrek, in november of december 2009, reeds te horen kreeg dat u in Tsjetsjenië werd gezocht. Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich vergist omdat u geheugenproblemen hebt (CGVS 02/12/2010, p. 8; CGVS 24/01/2011, p. 14). Deze uitleg lijkt echter niet afdoende. Het is immers een wezenlijk verschil of u enkele maanden na uw vertrek, dan wel bijna jaar na uw vertrek te horen krijgt dat u nog steeds gezocht wordt.

Wat betreft de verschillende documenten die u voorlegde, meent het Commissariaat dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

Zo legde u een artikel voor ter ondersteuning van uw bewering dat uw broer I. B. (...) in augustus 2003 in Ingoesjetië werd gearresteerd op verdenking van lidmaatschap aan een illegale gewapende formatie. U legt eveneens een kopie van de eerste bladzijde van het paspoort van I. B. (...) voor en foto's waarop u en I. (...) staan afgebeeld. Deze documenten tonen aan dat u effectief de broer van I. B. (...) bent. Deze documenten kunnen uw bewering dat u persoonlijk gevisieerd zou worden door de autoriteiten in de Russische Federatie echter niet aannemelijk maken. Zoals reeds werd aangetoond, is uw individuele vervolgingsrelaas over uw problemen in Tsjetsjenië niet geloofwaardig. Door de ongeloofwaardige verklaringen die u over uw eigen vervolging aflegde, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk een eventuele vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, te beoordelen.

Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet betwist wordt. De overlijdensakte van uw vader, uw moeder en uw broer G. (...) tonen aan dat deze familieleden reeds zijn overleden. Voorts legde u enkele handgeschreven verklaringen voor van Tsjetsjenen die in België wonen. Volgens uw verklaringen getuigen deze brieven dat u werkelijk de broer van I. B. (...) bent. Zoals eerder gesteld, wordt deze familieband in deze beslissing niet in vraag gesteld.

U legde verschillende medisch-psychologische attesten voor in het kader van uw asielaanvraag. De bevindingen in deze attesten kunnen uw verklaringen echter niet ondersteunen en bieden evenmin een verschoning voor de verschillende inconsistenties in uw asielrelaas.

Het attest van psycholoog P. De Ridder stelt dat u psychologische problemen zou hebben als gevolg van de problemen die u beweert te hebben meegemaakt. Dit attest vermeldt ook dat u tegen de psycholoog zou hebben verteld dat u problemen met uw geheugen zou hebben. Er moet echter worden opgemerkt dat dit attest geen bewijs vormt voor uw bewering dat u ernstige geheugenproblemen zou hebben. De vermelding van geheugenproblemen in dit psychologisch attest is immers louter gebaseerd op wat u hierover zelf verklaarde tegenover de psycholoog: "Monsieur dit (...) qu'il (...) a peur d'avoir des problèmes de mémoire ou de faire des confusions (...)". Uit dit rapport blijkt in geen geval dat de 'vaststelling' van geheugenproblemen gebaseerd is op enig objectief medisch onderzoek. Wat betreft de vaststelling dat u psychologische problemen zou hebben, moet worden opgemerkt dat de loutere vaststelling dat u problemen zou hebben, nooit een bewijs kan zijn dat deze psychologische problemen te wijten zouden zijn aan de gebeurtenissen zoals die door u beschreven zijn. Het attest van het medische bureau 'Contstats' vermeldt dat uw lichaam sporen van geweld vertoont die 'compatibel zouden kunnen' zijn met de door u vermelde martelingen. Er dient opnieuw te worden opgemerkt dat de loutere vaststelling dat uw lichaam littekens vertoont, op zich nooit een bewijs kan vormen van de gebeurtenissen die u beweert te hebben meegemaakt. Het uiterst summiere rapport van psychiater R. Brankaer bevat een korte samenvatting van uw verklaringen en verwijst voor wat

betreft de bespreking van uw medisch-psychologische toestand louter naar de eerder vermelde psychologische en medische attesten.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, Z. A. (...) (O.V. 5.930.308), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, zijnde tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker, daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, §2, b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roepen zij een schending in van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*,

2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat uit het feit dat verzoeker verklaringen aflegt over het lot van zijn familieleden die volledig in tegenspraak zijn met de verklaringen die hij in het kader van de Duitse asielprocedure in 2007 aflegde, vermeerderd met het gegeven dat verzoeker reeds in verschillende Europese landen asiel aanvraagde waarbij hij zich meermaals bediende van een valse identiteit en waarbij hij herhaaldelijk een bedrieglijk asielrelaas vertelde, verwerende partij terecht concludeert dat verzoeker op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn huidig asielrelaas hypothekeert. De door verzoeker ingeroepen reden om te liegen, namelijk de "schrik om te worden gerepatriëerd" kan terecht niet als aanvaardbare verschoningsgrond voor zijn bedrieglijke handelwijze worden aangezien, gelet op het feit dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien wat het nut is van het veelvuldig voorhouden van bedrieglijke asielrelaas indien de persoonlijke vervolgingsfeiten zich effectief zouden hebben voorgedaan.

De Raad stelt vast dat verzoekers de hierboven uiteengezette motivering van verwerende partij niet weerleggen in hun verzoekschrift. Derhalve worden de motieven aangaande de tegenstrijdigheden als vaststaand beschouwd.

2.2.5.1. De tegenstrijdige verklaringen omtrent de omstandigheden van de arrestaties van verzoeker, zijn volgens verzoekers onder meer te wijten aan diens verwardheid. Verzoeker blijft erbij dat tijdens zijn tweede aanhouding zijn zus en schoonzus aanwezig waren. Vervolgens stelt verzoeker dat de tegenstrijdige verklaringen over de hartaanval van zijn zus te wijten is aan een verkeerde interpretatie. Wat de tegenstrijdigheden tussen de door verzoekers afgelegde verklaringen in de vragenlijst en in het gehoor over de plaats van opsluiting tijdens zijn tweede arrestatie betreft, betogen verzoekers tenslotte dat de adjunct-commissaris "ooit" zou hebben verzekerd dat de informatie in de vragenlijst nooit gebruikt zou worden om tegenstrijdigheden op te werpen.

2.2.5.2.1. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over de eerste arrestatie, wordt in het verzoekschrift gewag gemaakt van de verwardheid van verzoeker. Wat de tweede arrestatie van verzoeker betreft, vermeldt de bestreden beslissing dat hij aanvankelijk verklaart dat op het moment van de inval zijn zussen thuis waren, terwijl hij tijdens het tweede gehoor aangeeft dat slechts één zus en zijn schoonzus aanwezig waren. In het verzoekschrift geeft verzoeker te kennen bij zijn tweede verklaring te blijven.

De Raad stelt vast dat deze arrestaties de kern uitmaken van het asielrelaas van verzoeker daar deze feiten de rechtstreekse oorzaak vormen voor zijn vlucht uit Tsjetsjenië. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen mag verwacht worden dat deze in het geheugen van verzoeker gegrift staan en hij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen. Rekening gehouden met de hieronder in punt 2.2.7.2.2. e.v. besproken psychologische en medische verslagen waaruit niet blijkt dat verzoeker aan geheugenverlies zou lijden of zodanig verward zou zijn dat hij niet in staat is een coherent asielrelaas weer te geven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker ter vergoelijking

aangehaalde verwardheid niet als verschoningsgrond kan dienen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Bovendien wijst de Raad erop dat, wat de tegenstrijdige verklaringen over de aanwezige personen bij de tweede arrestatie betreft, verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van zijn verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.5.2.2. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over wat zijn zus is overkomen op het moment van de tweede arrestatie van verzoeker, verklaart deze aanvankelijk het volgende: *“Mijn zus heeft op dit moment al een infarct gehad. Ze is op de grond gevallen en men heeft haar daarom niet meegenomen. Ze is wel getrouwd. Traditioneel als een vrouw getrouwd is is ze van de andere familie. Maar mijn zus kreeg toen ook een hartaanval. Was ik niet thuis, dan zouden ze mijn zussen ondervragen om informatie. Maar ik was thuis. Zelf een oude mama of een zus doen ze kwaad.”* (administratief dossier, stuk 12, p. 18).

Tijdens het tweede gehoor geeft verzoeker volgende antwoorden op de aan hem gestelde vragen: *“Hebben die mannen hen ook iets aangedaan? Neen. Uw zus en de echtgenote van uw broer bleven dan ongedeerd? Er is toen niets met hen gebeurd? Dat klopt. Er is hen niets overkomen? (...) ik weet het niet meer. De vorige keer vertelde u nochtans dat uw zus ter plekke en infarct kreeg. Nu zegt u dat haar niets overkomen is. Verklaring? Ja, maar ze hebben haar niet aangeraakt. Dat was uw vraag toch? Neen, ik vroeg of uw zus en de echtgenote van uw broer iets overkomen was. Ik vertel over mijn problemen, niet over mijn zussen. Ik zeg dat ik werd meegenomen toen. Vindt u dat te weinig? Ja, dan is zo. Zij is inderdaad gevallen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij slechts “letterlijk” (lees: figuurlijk) meende dat zijn zus een hartaanval kreeg, doch dit in het Russisch een wijze van spreken is om te zeggen dat een persoon enorme schrik krijgt.

De Raad constateert dat het absoluut niet geloofwaardig overkomt dat verzoeker gedurende zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verscheidene malen ontkent dat er tijdens zijn tweede arrestatie iets aan de hand was met zijn zus, terwijl deze tijdens het eerste gehoor zeer uitdrukkelijk aangeeft dat zijn zus niet werd gearresteerd door de Tsjetsjeense overheden omdat zij onwel werd en op de grond is gevallen. Of deze persoon in kwestie louter door angst in elkaar is gezakt, of effectief een hartaanval kreeg op dat moment, doet aldus niet ter zake. Derhalve is de Raad van oordeel dat bovenstaand argument geen afdoende verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.5.2.3. Verzoekers argument dat zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de plaats van opsluiting tijdens diens tweede arrestatie niet in acht kunnen worden genomen, daar de adjunct-commissaris “ooit” zou gezegd hebben dat de informatie uit de vragenlijst niet zou kunnen dienen om tegenstrijdigheden in hun asielrelaas vast te stellen, kan door de Raad niet worden aangenomen.

Ten eerste betreft dit argument een blote bewering die in het verzoekschrift niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs.

Bovendien wijst de Raad erop dat, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Daarnaast merkt de Raad op dat het argument van verzoekers - dat *de facto* neerkomt op de bewering dat valse of onjuiste verklaringen in een vragenlijst niet tot de afwijzing van een asielaanvraag kunnen leiden - feitelijke grondslag mist. Bij het voorafgaand advies gegeven aan verzoeker vooraleer hij de vragenlijst dient in te vullen, wordt hem immers het volgende duidelijk gemaakt:

“U moet steeds de waarheid vertellen.

- Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.

- Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (administratief dossier, stuk 18, aanhef vragenlijst).

De Raad constateert eveneens dat de vragenlijst werd ondertekend door verzoeker. Derhalve heeft deze zich akkoord gesteld met volgende verklaringen: *“Ik bevestig hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ik weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat mijn asielaanvraag wordt verworpen...”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, p. 3). Verzoeker was derhalve perfect op de hoogte van het feit dat het afleggen van leugenachtige of onjuiste verklaringen kon leiden tot de afwijzing van zijn asielaanvraag. De Raad is bijgevolg van oordeel dat het argument niet kan worden aanvaard.

2.2.6.1. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij nog steeds wordt gezocht door de Tsjetsjeense overheden. De tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop verzoeker hierover geïnformeerd werd, zouden simpelweg te wijten zijn aan het feit dat hij zelf niet aanwezig was bij deze bezoeken. Verzoeker had op dat moment immers zijn thuisland verlaten, en hem kan bijgevolg niet verweten worden deze elementen niet goed in de tijd te kunnen situeren.

2.2.6.2. De Raad is het eens met verwerende partij waar die stelt dat het een “wezenlijk verschil” uitmaakt of verzoeker enkele maanden na zijn vertrek, dan wel bijna een jaar na zijn vertrek op de hoogte is gesteld van het feit dat de Tsjetsjeense ordediensten nog naar hem op zoek waren. De Raad is van oordeel dat deze tegenstrijdige verklaringen niet kunnen worden verklaard door verzoekers betoog dat hij niet ter plaatse was op het moment dat de ordediensten naar hem kwamen informeren en hij bijgevolg ook niet precies kon weten wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Immers heeft de tegenstrijdigheid geen betrekking op het moment waarop de ordediensten naar verzoeker kwamen vragen, maar op het ogenblik waarop zijn vriend/buurman hem op de hoogte stelde van deze gebeurtenissen. De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Verwerende partij geeft in haar beslissing weer dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de beweerde problemen die aan de grondslag liggen van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de stelling van de commissaris-generaal. Zo heeft verzoeker een medisch attest neergelegd dat *a priori* bewijst dat hij werd gefolterd. Conform de rechtspraak van het EHRM dient de bewijslast in zulk geval te worden omgekeerd en dient buiten iedere redelijke twijfel te worden vastgesteld dat de persoon in kwestie geen risico loopt om te worden gefolterd indien hij terug dient te keren naar zijn thuisland, zo stelt verzoeker. Verzoeker citeert in dit verband enkele passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie om aan te tonen dat dit risico voor verzoeker niet kan worden uitgesloten.

Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de door hem neergelegde psychiatrisch verslagen die eveneens zouden aantonen dat hij wel degelijk gefolterd werd, gelet op de door de psychiater vastgestelde “posttraumatische stress”.

Voor het feit dat verzoeker het door verwerende partij opgevraagde ziekenhuisattest, wat een cruciaal bewijsstuk uitmaakt voor de staving zijn asielrelaas, niet voorlegt, beweert verzoeker een plausibele verklaring te hebben.

2.2.7.2.1 Waar verzoeker verwijst naar de landeninformatie om aan te tonen dat het risico op foltering niet kan worden uitgesloten indien hij wordt teruggestuurd, wijst de Raad erop dat – zoals reeds aangehaald – de bewijslast in principe op de asielzoeker zelf rust. De volgens de landeninformatie bestaande situatie in zijn land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk dit risico loopt en aldus een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijke gegronde vrees heeft voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.2.7.2.2. Verzoeker brengt een door dr. Dominique Daniel opgesteld medisch attest van de vzw “Constats” bij, waarin in hoofde van verzoeker gewag wordt gemaakt van neurologische en vasculaire problemen alsmede van verschillende littekens op diens lichaam.

Niettegenstaande het gegeven dat de arts in zijn conclusie verklaart dat deze medische problemen compatibel kunnen zijn met de door verzoeker weergegeven omschrijvingen, wijst de Raad erop dat dit enkel medische vaststellingen betreffen doch dat dit attest op generlij wijze aantoon dat de littekens effectief werden veroorzaakt door de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, die door verwerende partij als ongeloofwaardig worden aangeduid.

Wat het bij het administratief gevoegde psychologische en psychiatrische attest van psycholoog P. De Ridder en psychiater R. Brankaer betreft, constateert de Raad dat in deze verslagen louter gereproduceerd wordt wat verzoeker aan de psycholoog/psychiater in kwestie heeft verklaard, waarna wordt geconcludeerd dat de actuele psychologische toestand van verzoeker compatibel is met de door hem gepretendeerde gebeurtenissen. Daar deze conclusie slechts een deductie is van de door verzoeker geschetste psychologische problemen, is de Raad van oordeel dat dit attest geen bewijs uitmaakt voor de door hem aangegeven problemen. Bovendien wordt in deze verslagen niet gesteld dat

het cognitief geheugen van verzoeker is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Daarenboven stelt de Raad vast dat buiten het louter verwijzen naar voormelde door verzoeker bijgebrachte medische en psychologische attesten verzoekers desbetreffende motivering van verwerende partij, met name:

“U legde verschillende medisch-psychologische attesten voor in het kader van uw asielaanvraag. De bevindingen in deze attesten kunnen uw verklaringen echter niet ondersteunen en bieden evenmin een verschoning voor de verschillende inconsistenties in uw asielrelaas.

Het attest van psycholoog P. De Ridder stelt dat u psychologische problemen zou hebben als gevolg van de problemen die u beweert te hebben meegemaakt. Dit attest vermeldt ook dat u tegen de psycholoog zou hebben verteld dat u problemen met uw geheugen zou hebben. Er moet echter worden opgemerkt dat dit attest geen bewijs vormt voor uw bewering dat u ernstige geheugenproblemen zou hebben. De vermelding van geheugenproblemen in dit psychologisch attest is immers louter gebaseerd op wat u hierover zelf verklaarde tegenover de psycholoog: “Monsieur dit (...) qu’il (...) a peur d’avoir des problèmes de mémoire ou de faire des confusions (...)”. Uit dit rapport blijkt in geen geval dat de ‘vaststelling’ van geheugenproblemen gebaseerd is op enig objectief medisch onderzoek. Wat betreft de vaststelling dat u psychologische problemen zou hebben, moet worden opgemerkt dat de loutere vaststelling dat u problemen zou hebben, nooit een bewijs kan zijn dat deze psychologische problemen te wijten zouden zijn aan de gebeurtenissen zoals die door u beschreven zijn. Het attest van het medische bureau ‘Contstats’ vermeldt dat uw lichaam sporen van geweld vertoont die ‘compatibel zouden kunnen’ zijn met de door u vermelde martelingen. Er dient opnieuw te worden opgemerkt dat de loutere vaststelling dat uw lichaam littekens vertoont, op zich nooit een bewijs kan vormen van de gebeurtenissen die u beweert te hebben meegemaakt. Het uiterst summiere rapport van psychiater R. Brankaer bevat een korte samenvatting van uw verklaringen en verwijst voor wat betreft de bespreking van uw medisch-psychologische toestand louter naar de eerder vermelde psychologische en medische attesten.”

ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.7.2.3. Aangaande het door verwerende partij opgevraagde ziekenhuisattest, betoogt verzoeker dat het niet neerleggen van dit bewijsstuk hem niet kan worden verweten, daar hij wel degelijk aan zijn familie heeft gevraagd dit terug te vinden, maar dat dit niet is gelukt.

Wederom dient te worden aangestipt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf ligt, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door verzoekers in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het hier een cruciaal stuk betreft – immers hebben verzoekers hun land van herkomst verlaten omwille van de verschillende arrestaties van verzoeker, tijdens dewelke hij beweert te zijn gefolterd en mishandeld – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekers een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om dit cruciale document in verband met hun asielrelaas voor te leggen. Verzoekers kunnen door de loutere bewering in het verzoekschrift dat zij dit ziekenhuisattest hebben trachten te bekomen via hun familie maar dat dit niet is gelukt, de vaststelling dat zij niet tegemoet komen aan de bewijslast niet ongedaan maken. De Raad stelt immers vast dat verwerende partij in zijn motivering nergens gewag maakt van de noodzaak een origineel ziekenhuisattest neer te leggen. Enig bewijs van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, en meer in het bijzonder van diens opname in het ziekenhuis, kan ook op tal van andere manieren worden aangereikt, bijvoorbeeld door een duplicaat van dit attest aan te vragen. Aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor verklaart probleemloos contact te kunnen opnemen met zijn familieleden en het ziekenhuis waar hij werd opgenomen zich in zijn dorp bevindt, kan worden vastgesteld dat het voor verzoeker geen al te grote moeite zou zijn geweest om rechtstreeks of via zijn familie contact op te nemen met het ziekenhuis om een duplicaat van het betreffende attest te verkrijgen (administratief dossier, stuk 12, p. 8 en 17).

2.2.8.1. Betreffende het argument van verwerende partij dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming te brengen is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging, daar hij na zijn laatste arrestatie nog meer dan een jaar in zijn dorp bleef wonen en hij bovendien ondertussen nog zijn huwelijk met verzoekster officieel liet registeren en eveneens een internationaal paspoort aanvraag bij hun autoriteiten, stellen verzoekers dat zij in tegendeel steeds hebben proberen te vluchten uit Tsjetsjenië. Verzoekers stellen eveneens dat, indien zij zouden ondergedoken zijn, dit hen verdacht zou hebben

gemaakt bij de Tsjetsjeense autoriteiten. Ten slotte betogen verzoekers dat zij, ondanks hun moeilijke toestand, steeds hebben geprobeerd om niet terug te keren naar hun thuisland.

2.2.8.2. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekers onder de door verzoeker geschetste omstandigheden gewoon in hun huis bleven wonen alwaar de Tsjetsjeense overheden verzoeker al twee keer waren komen arresteren, dat zij eveneens hun huwelijk officieel lieten registeren en bovendien een reispaspoort hebben aangevraagd.

De bewering van verzoeker dat hij niet is ondergedoken omdat dit hem verdacht zou maken bij de Tsjetsjeense autoriteiten raakt kant noch wal. Van verzoeker, die beweert dat de ordediensten "*op elk moment terug konden komen*" (administratief dossier, stuk 4, p. 9), kan immers verwacht worden dat hij alle moeite zou hebben gedaan om zo snel mogelijk te vluchten uit zijn thuisland/regio. Bovendien vormt verzoekers bewering dat hij "*open moest leven*" om niet verdacht te worden in geen geval een verklaring voor het feit dat zij hun huwelijk lieten registeren en bovendien vlak voor hun vertrek nog een internationaal paspoort aanvragen. De raad acht het immers uiterst ongeloofwaardig dat verzoeker, die vervolging vreest door de Tsjetsjeense overheden, bij diezelfde overheden een internationaal paspoort heeft aangevraagd, waarmee hij duidelijk zijn intentie te kennen heeft gegeven het land te willen verlaten.

De door verzoeker ingeroepen "moeilijke toestand" die hem zou hebben verhinderd om het land snel te verlaten is voor de Raad evenmin een overtuigend argument. Verzoeker beantwoordt de vraag "*Hoe komt het dat u in augustus 2009 wel de mogelijkheden had?*" immers op zeer vage wijze: "*Ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen. Mijn vrouw was zwanger en ik wist dat ik niet meer mocht opgepakt worden. Hoe kan ik dat uitleggen of bewijzen, weet ik niet*". (administratief dossier, stuk 12, p. 12).

Derhalve is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers' gedrag niet in overeenstemming is met de door hen beweerde vrees voor vervolging.

2.2.9.1. Aangaande de aanslag op het politiekantoor begin 2008, die de oorzaak vormt van de arrestaties van verzoeker, argumenteren verzoekers dat uit het feit dat over deze aanslag geen informatie kan worden gevonden, verwerende partij niet kan besluiten dat deze aanval helemaal niet heeft plaatsgevonden. Tsjetsjenië is en blijft immers een zeer gesloten staat van de Russische Federatie, waaruit betrouwbare informatie maar moeilijk doorsijpelt, aldus verzoekers.

2.2.9.2. Gezien de door verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de beweerde arrestaties en het manifest gebrek aan bewijs hieromtrent, in combinatie met de vaststelling dat het gedrag van verzoeker niet compatibel is met de door hem voorgehouden vrees, oordeelt de Raad dat aangaand motief van de bestreden beslissing overtollig is, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10.1. Tot slot werpen verzoekers op dat de commissaris-generaal niet betwist dat I. B., de broer van verzoeker, een Tsjetsjeense rebel is. Verzoeker legde een aantal stukken neer waaruit zou moeten blijken dat hij wel degelijk de broer is van I. B., een Tsjetsjeense rebel.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat verwerende partij inderdaad niet betwist dat verzoeker de broer is van I. B. Uit de opgevraagde landeninformatie blijkt eveneens dat deze persoon werd gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van een illegale gewapende formatie (administratief dossier, stuk 22, Cedoca-antwoorddocument, p. 2). Deze niet betwiste gegevens worden aldus door de Raad aanvaard. Afgezien van het feit dat deze door verzoeker aangebrachte elementen door de Raad worden aanvaard, dient er wel op te worden gewezen dat deze feiten, die verzoeker ter ondersteuning van zijn voorgehouden asielaas aanhaalt, niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig persoonlijk vervolgingsrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.11. Uit bovenstaande uiteenzetting concludeert de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielaas van verzoekers. Derhalve kan aan verzoekers de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Uit de vaststelling dat aan het asielaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht, meent de Raad dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Verzoekers laten deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Evenmin brengen zij enige andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven - uitgezonderd het als overtollig bevonden motief - die de Raad bevestigt en overneemt. Ten aanzien van verzoekers kan er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT